

Le eno je potrebno

POČITNICE – ZASLUŽENE ALI PA ...

Božji načrt je, da človek sodeluje s Stvarnikom in da si vzame tudi čas za počitek. Tako si nabere novih moči, saj počitek potrebujeta telo in duša. Prav je, da sebe pogosto izročamo v Božje roke in tako čutimo varnost, srečo in mir.

Ignacij Lojolski je takole molil: »Sprejmi, Gospod, vso mojo prostost. Sprejmi moj spomin, moj razum in vso mojo voljo. Karkoli imam in premorem, si mi podaril ti. Vse to ti vrnem in izročim, naj nad vsem popolnoma vlada tvoja volja. Daj mi le ljubezen do tebe in svojo milost in bogat bom zadosti in ne bom potreboval nič drugega več.

Gospod, podaril si mi telo, da bi mi pomagalo izpolniti moje zemeljsko in večno poslanstvo. Pri krstu je bilo posvečeno prav tako kakor moja duša. Naj bo moje telo vedno le orodje v tvojih rokah in ne tiran, ki bi me vodil v greh, trpljenje in nesrečo. Zavračati hočem vse, kar mi lahko škoduje: požrešnost, lenobo, nečistost; včasih mu bom odrekel kakšne dovoljene užitke, da bo postalo bolj poslušno ukazom moje volje. Daj, da ga pogost stik s Tvojim telesom pri obhajilu naredi močnega in ga varuje vsega umazanega.

Da bo to moje telo tvoja last, ga zaznamujem z znamenjem križa, kakor zaznamujemo z nožem novi hleb kruha.

Daj mi, Gospod, veselja ob srečanju z ljudmi, da bi videl v njih Tvoj obraz.

Tako mi bo moje telo v veselje in bom s hvaležnostjo služil Tebi in ljudem, ki mi jih pošiljaš v življenju naproti.«

Župnik

UTRINEK IZ ZAPISA SLIKARJA, PESNIKA, POPOTNIKA IN ZAPISOVALCA JANEZA MEDVEŠKA O DOŽIVETJU NA ROMANJU V MARIJO BISTRICO!

O, se malo zamisliš, ko se pripelješ v to – tako lepo urejeno romarsko središče – Marijo Bistrico. Marsikje sem bil in veliko videl in doživel, doma in v tujini ... Ampak to tu ima svoj poseben čar in doživetje. Modrujejo eni, da so ateisti ... bla, bla, bla ... Vsakdo veruje v nekaj. Vsakdo ima svojega boga, eni z imenom,

drugi brez. In ko ti gre slabo in se ti izteka to zemeljsko poslanstvo in si v škripcih, takrat se zatečeš k svojemu Bogu. O, dokler ti gre dobro, si velikokrat »ateist«. Ko pa ti teče voda čez glavo in hlastaš za zrakom, takrat ... Pridite sem z odprtimi očmi in VERJELI boste. Vaš Bog bo dobil ime.

Vstopil sem v cerkev. Nisem slikal ljudi v obraz, slikal sem od zadaj; oni so molili, nisem jih motil v prošnjah. Kot senca počasi sem se pomikal do oltarja s črno Marijo in Detetom v naročju ... In to, kar sem videl in doživel, se ne da opisati. Niso še iznašli teh besed. Duša se ne meri v črkah in številkah. Kolona zdravih in bolnih ljudi na kolenih, drsajoč centimeter za centimetrom po zdrsanem, sijočem marmorju okrog Marije ... Brez sramu pred drugimi, z molitvijo na ustnicah in veliki željami v dušah ... Tu človek postane ČLOVEK. Majhen med majhnimi, enak med vsemi, brez hudobije in sovraštva, pohlevna ovca med zvermi, le z eno željo, željo po pomoči ... Kako VELIK postane ČLOVEK, ko se pomanjša pred Bogom ... Mir ... mir, ki ga prekine le drs čevlja po tlaku, le drs kolena po marmorju, le premik ustnic v tihi molitvi ... Drugačen MIR ...

Lahko bi napisal roman ... Ampak tu besede NIČ ne povedo ... Ko sem odhajal iz tega Božjega doma, sem bil vesel. Vesel, da sem zdrav, vesel, da sem k MARIJI prišel na obisk ... brez prošenj ... Ampak jutri je nov dan in vsak dan ni praznik ... O, vem, da, žal, v življenju ni na vsak zakaj odgovora: zato ...

Na notranji strani obzidja gledam sliko pri sliki, ki prikazujejo čudeže, ki so se zgodili. Na stenah je na tisoče zahval Črni Mariji Bistriški. Obiščem še križev

pot. Zunaj, od postaje do postaje. Na eni postaji kleči mlada ženska s sklenjenimi rokami. Sezula se je, odložila je čevlje in bosa moli. Le Ti, Bog, in ona vesta, kaj se pogovarjata. Ne vem, kaj želi ONA, ki kleči pred Teboj. Če bi rada malo, ji, prosim Te, daj veliko, če bi rada veliko, ji daj še več, kajti ni jih mnogo, ki Te tako spoštujejo, da si sezujejo čevlje, preden stopijo v Tvojo hišo ... Odhajam zamišljeno, s polno dušo in veliko hvaležnostjo.

Janez Medvešek

STARA MAMA

Je roke sklepala k daritvi,
roke žuljave in pa zgarane.
In ustnice premikala v molitvi
v priprošnji k Bogu,
za še živeče in za pokopane.
Je rekla včasih,
ko je umrl mlajši od nje same:
»Zakaj je njega k sebi Bog vzel,
a mene, ki sem stara – ne vzame?«
Če srečal sem jo,
me je stisnila kot sina k sebi,
vzela roke moje tja med svoje roke zlate
in vsakič rekla iste misli:
»O, ti si dober,«
in pa,
»a veš, da molim tudi zate?«

Janez Medvešek

JUNIJSKI OBISK ZAPLANE

Kljub nič obetavnem vremenu so nas jutranji sončni žarki spravili v dobro voljo in podali smo se na pot. Odpotovali smo z udobnim avtobusom v Zaplano, skupaj s prebivalci Doma starejših občanov Grapovčnik. Kratka vožnja nas je pripeljala do hiše in vrta gospe Alenke Gorza, kjer nas je prijazna gospa sprejela z dobrodošlico. Pri vhodu na vrt nas je navdušil ribnik, v katerega priteče voda z malim slapom.

V ribniku veselo plavajo ribice in cvetijo prelepi lokvanji. Ob njem pa je postavljen preprost kotichek s klopcjo in streho, ki kar kliče k temu, da se usedeš in zapoješ. In prav to smo naredili. Gospod Tone Trojar je tako, kot zna le on, začel z vižami, na kar smo se mu pridružili in zapeli nekaj pesmi. Prostovoljke so nam pomagale, da smo se tudi »vozičkarji« sprehodili po vrtu gospe Alenke in občudovali vse rastline. Ima jih preko 2300. Povedala nam je, da ima okoli 60 vrst potonik. Koliko dela ima z vrtom, si lahko le predstavljamo. Pripovedovala nam je, kako sta z možem začela urejevati vrt ob lepi hiši – brunarici – in vsako leto napredovala. V bodoče mislita urediti še velik skalnjak. Velike, nekaj ton težke skale, sta že pripeljala. Vse rastline neguje le na naravni način, ne uporablja nobenih umetnih gnojil ne kemičnih sredstev proti škodljivcem. Imata tudi čebele in sedem mačk, ki so prišle iz okolice. Vsako živo bitje v njenem posestvu ima svojo naravno nalogo.

Zelo zanimivo je bilo poslušati njeno pripovedovanje in občudovati vse njene rastline. Kar nekaj časa smo se zadržali na tem lepem vrtu. Gospa nas je pogostila s piškoti in sokom. Na koncu smo se ji zahvalili in obljubili, da še kdaj pridemo.

Pot nas je peljala naprej do gostišča Mesec, kot rečemo po domače »Pri Prčonu«. To je star lokal, ki so ga nekateri poznali že iz mladih let, ko je bila gostilna znana po »pohanih piščancih«. Tam nas je čakalo kosilo, klepet ter spoznavanje in pogovarjanje s prebivalci Doma iz Grapovčnika. Odločili smo se, da se še kdaj skupaj

popeljemo na kakšen izlet ali se drugače srečamo.

Vrnili smo se v Dom, veseli, da smo spet doživeli eno zelo dopoldne.

Upamo, da bo takšnih dni še veliko.

Udeleženci izleta

MOJA IZKUŠNJA IZ DOMA MARIJE IN MARTE

Šolsko leto 2010 se je bližalo h koncu. Ocene so bile zaključene in počitnice sem že težko čakal. Nato pa mi je nekega dne sredi meseca julija mami rekla, da se je z logaškim župnikom, gospodom Janezom, dogovorila, da bi avgusta dopoldneve preživel v Domu Marije in Marte kot pomočnik v kuhinji.

Mami se je zdela ta zamisel čudovita, saj je bila to priložnost, da se naučim kaj novega in koristnega za življenje. Meni pa se to ni zdelo tako čudovito in mislil sem, da ni možnosti, da bi v to privolil. Ker pa sem odvisen od staršev in sem jih dolžan ubogati, pač

nisem imel izbire.

In tako sem 1. avgusta vstal že ob 6.30, da sem bil ob sedmih v Domu, kjer sem delal vsak dan do 13.ure.

Prve dni sem se uvajal; se učil pripravljati mize za zajtrk in kosilo, prinašati hrano, panirati neskončne količine bedrc in podobno. Čez teden dni sem se privadil in to delo mi je postalo všeč. Čeprav sem delal kot pomočnik v kuhinji, sem z veseljem kdaj poklepetal s starejšimi ljudmi, jih zabaval, se igral *človek, ne jezi se* in jih zapeljal na kratek sprehod. Dnevi so mi kar hitro minevali in še vedno se nisem naveličal. Ugotovil sem, da za dobro družbo pri človeku ni pomembna starost, temveč kako se mu približaš. Ko sem se sprehajal po zgornjem nadstropju Doma, sem se velikokrat ustavil pri sedaj, na žalost, že pokojni gospe Jožici, s katero sem se dobro razumel. Večkrat sem ji šel po kavico na avtomat in včasih sem tudi jaz dobil kakšen žeton.

Ostal mi je le še teden počitniškega dela v Domu Marije in Marte, zato mi je oskrbovanka rekla, naj naslednji dan prinesem kitaro, ki jo igram že sedem let. In sem jo z veseljem prinesel. Igral sem vse od Smolarja pa do *Marko skače* in ljudje se me niso naveličali poslušati. Nato pa je oskrbovanka vzela klobuk gospodu, ki je bil zraven, in začela hoditi z njim okrog. Tako sem si prislužil nekaj soldov.

Zadnji dan pa mi ni bil všeč. Moral sem se posloviti in povedal sem jim, da je bila to zame čudovita izkušnja z veliko lepih trenutkov. Kakšne tetice so mi dale tudi kaj v zahvalo in to je bilo zelo lepo.

To počitniško delo je bilo prostovoljno, brez plačila, pa vendar sem bil zelo vesel in zadovoljen. Te izkušnje, mislim, da ne bom nikoli pozabil, saj sem se imel čudovito v družbi starejših ljudi.

Simon

DAN, KI GA JE NAREDIL GOSPOD

Kako sem doživljal izletniški dan šestega junija? Jutro se je začelo običajno: vstajanje, umivanje, zajtrk, naša skupina je odmolila rožni venec in litanije. Tedaj pa pade navodilo, da pripelje avtobus z izletniki iz Grapovčnika in da prisedemo tudi mi in se odpeljemo na Zaplano. Rečeno, storjeno in že je ostal Logatec za nami. Z Rovtarske ceste smo zavili v desno in naš g. voznik je spretno vozil po zelo ovinkasti cesti skozi mlad, svetlo zelen gozd. Lepo je bilo videti urejene zaselke, prav zanimivo!!! In že smo se ustavili sredi gozda. Tu pa smo imeli kaj videti in slišati. Gospodarica tega otoka je razkrila, kako so pridne roke in razum ustvarjale skozi leta, da imamo sedaj za občudovat to, bom kar rekel: nebeško lepoto. Ob bazenu z zlatimi ribicami smo veseli zapeli nekaj pesmi, se poslovili od te srčne gospe in se odpeljali naprej v turistično gostišče. Mene pa je vleklo na ogled te okolice. Tam, na strmih pobočjih, se je pasla živina, v nižjih predelih pa je bila možna tudi strojna obdelava. Pri tem ogledovanju pa zaslišim klic: »Tone!!! Kosilo je.« Ne grem. Kar pride g. Mateja s krožnikom čez dvorišče in tam na vrtu, poleg otroških igral in miz, mi postreže s krožnikom dišečih žgancev in čašo vina. O ja, pa še kako dobro je teknilo. Hvala, ga. Mateja!! Ogled okolice pa mi ni šel iz glave. V bližini po asfaltni cesti v klanec so vozili avtomobili. Tudi jaz sem se zagnal v ta breg navzgor in po kakšnih dvesto metrih hoje ostrmel. Stojim na kvadratnem metru

zemlje, še bolj na robu ceste in strmim. Kar vidi oko, požiram s srcem in globoko v duši se nabira nebeška lepota. Tam je krimsko hribovje, ozira se po Ljubljanskem barju, ob robu pa so pripete vasi: Notranje Gorice, Vnanje Gorice, Brezovica, v ozadju pa bela Ljubljana.

Najbolj pa mi je šla do srca vas Prevalje, bolj pod Žalostno goro kot pod Krimom. V čistem ozračju se je videl kot na dlani: moj rojstni kraj, tam sem užival otroška leta. Koliko lepega in veselega življenja je. V burnih časih pa tudi strah, kar treslo nas je. Kaj, če? Mnogo dni in noči je bilo strašnih, streljanje, krogle so švigale, pa tudi topovske granate so zlovešče vreščale in pristajale z groznimi detonacijami.

Marija v romarski cerkvi Sedem Žalosti pa nas je obvarovala pred najhujšim. Hvala ti, Marija, tudi sedaj čutimo Tvoje varstvo.

Hvala vsem, ki so omogočili ta čudoviti izlet.

Tone T.

POROČILO O OBISKU p. LOUISA V LOGATCU

Od 25. 5. – 5. 6. sem odsoten za deset dni, da obiščem našega brata Stanislava v rodni Sloveniji. Brat Stanislav Pretnar je menih samostana. Rojen je bil leta 1925 v vasi Gorje pri Bledu, v Sloveniji. V Palestino je bil poslan leta 1938 s prijateljem Andreaem Sermo, s strani očetov frančiškanov, da bi vstopila v serafinski red (I, Ordre seraphique) v Jeruzalemu. Andrea ni vztrajal, vendar je ostal v državi in se poročil (po nekaj letih je umrl). Tudi bodoči brat Stanislav ni ostal tam. Potrkal je na vrata v Latrunu in bil sprejet leta 1949.

Prešel je vse faze meniškega izobraževanja in opravil svoje prve zaobljube leta 1952 in svoj poklic slovesno prejel leta 1955. Vse svoje moči je posvetil skupnosti. Pomembno je bilo, da je vsak dan skrbel za dnevne obroke za palestinske begunce, kasneje kot vodja kleti, nato kot kuhar. Leta 1975 je imel zdravstvene težave, ki jih niso uspeli rešiti. Svetovali so nam, da ga poskusimo poslati na zdravljenje v domovino, ki se je takrat imenovala Jugoslavija. Poslužili smo se te možnosti, a rezultat je bil slab. Večkrat se je vrnil v Latrun in vsakič je kmalu ponovno zbolel. Njegovo zdravje se je slabšalo in bil je sprejet v dom za ostarele. V celoti je ostal član naše skupnosti in zelo zavezan svoji meniški poklicanosti. Brat Stanislav je ostal v tesnem stiku z nami, dokler ni postal onemogel in odvisen od drugih. Naša skupnost čuti dolžnost še naprej izražati svojo bratsko vez s pošiljanjem brata, da ga občasno obišče. To je tisto, kar sem naredil v teh dneh.

Dolžan sem zahvalo angleškemu prijatelju, duhovniku, ki živi na Dunaju (Avstrija), ki se je ponudil, da me v svojem avtomobilu pelje na to pot. (To ni prvič, da mi je oče Kevin Soars naredil to uslugo). Tokrat sem našel našega

brata boljšega, kot sem pričakoval. Res je, da je onemogel, v celoti odvisen od negovalca, vendar pa ima »celo glavo« in njegov spomin je neverjeten. Moj obisk mu je naredil veliko veselje. Izrazil je svojo hvaležnost do skupnosti, ki je kot »moja rodna zemlja«, kot je dejal. Povedal je, da v nočeh, ko ne more spati, moli za Latrun. Z očetom Kevinom sem slavil sv. mašo v kapeli ob našem bratu, ki je ležal na postelji. To je bil njegov diamantni jubilej samostanske službe. Dejansko je natanko 60 let, odkar je položil redovne zaobljube: to je bilo na praznik Gospodovega vnebohoda, zjutraj, v četrtek, 22. maja 1952, po prvih jutranjih molitvah (office de Prime) po poglavju, ki še ni bilo popolnoma končano; po branju razporeda opravljanja dejavnosti je zamenjal rjavo obleko novinca (chaperon) z drugo obleko (chape) enake barve; slovesnost je vodil don Elija. (Od tega davnega dogodka sta ostali dve priči, še prisotni v Latrunu). Skupaj smo se zahvalili Bogu za teh 60 let zvestobe. Zagotovil sem mu, da praznujemo jubilej v imenu cele skupnosti in prosimo Gospoda, da dokonča v njem delo posvečenja, ki ga je pričel v njem tako dolgo nazaj.

Med mojim obiskom je brat Stanislav ponovno izrazil močno željo (ki ga ne pušča pri miru), da bi obiskal cistercijansko opatijo v Stični, 60 km od mesta Logatec, kjer sedaj živi. Po pregledu zadeve z odgovornimi je bilo odločeno, da se mu izpolni ta želja. Naročili so rešilca in opravili potovanje v sredo, 30. maja. Zelo prijazno nas je sprejel pater, opat don Janez, ki je spoznal brata Stanislava med obiskom v Latrunu pred nekako štiridesetimi leti! Ne obžalujem truda za izpolnitev te naloge, ki mi je bila zaupana, da sem obiskal člana naše verske družine.

ZAKLJUČEK SKUPIN ZA SAMOPOMOČ

Kot bi mignil, je minilo leto in spet smo se zbrali vsi člani skupin, skupaj z voditeljicami in tudi z ostalimi stanovalci Doma.

Za prijetnejši zaključek smo medse povabili petčlanski ansambel iz Brezovice, ki nam je popestril dan s petjem in igranjem.

Njihovemu petju smo se pridružili tudi vsi navzoči. Za vedro razpoloženje je poskrbela še ga. Kati Dolenc, skupaj s svojimi varovanci iz skupine Nazaret. Tudi za kulinarčni del je bilo poskrbljeno; za peko domačega peciva in izdelavo kruhkov so poskrbele voditeljice. Prijetno je bilo opazovati nasmejane in zadovoljne obraze, zato tudi kandidatov za ples ni manjkalo.

V teh desetih letih, kolikor se že redno tedensko srečujemo, smo postali pravi prijatelji. Ker sta mesec julij in avgust čas dopustov, redna tedenska srečanja odpadejo. Vsekakor pa na naše člane skupin ne bomo čisto pozabili, zato jih bomo, kot smo obljubili, tudi med počitnicami večkrat obiskali.

Ne nazadnje pa naj napišem še pohvalo, ki jo je izrekla članica skupine, Karlinca: »Lepo nam je in radi smo z vami!«

D. K.

KARAVANA LJUBEZNI

Drugi julij. Zopet se vije kolona na Mandrge h g. Tonetu Levingerju na obisk. Po Konjiku smo jo mahnil. Veselo razpoloženi, v pričakovanju kozarca soka, ker je bilo že kar pošteno vroče. Toda ni bil samo sok, tudi kava in slastni keksi. Po

teh dobrotah je zažvrgolela narodna pesem. Tudi prvi smo bili, ki smo g. Levingerju zapeli za njegov rojstni dan. Nazaj smo jo mahnil kar čez Mandrge, kjer so nas spremljali nekateri vaščani Mandrg, pa tudi lepa pesem je krajšala pot nazaj v Dom.

Sonce sploh ni motilo naših pogledov na s cvetjem okrašene domove. Z lepo pesmijo in z lepim občutkom, da so si naši oskrbovanci polepšali dan, opazili pridne roke, ki lepšajo svoje domove in znajo biti tudi zelo prijazni.

Vse to smo dokumentirali s fotoaparatom, začeniši na startu, kjer je vse to ujel v fotoaparat g. Drago. Nato je njegovo mesto prevzela gospa Leonida. Hvala ji, da to organizira in tudi sama sodeluje.

V naslednjih ponedeljkih vabljeni še ostali, da se nam pridružite v tej karavani ljubezni. Mogoče bo kdo od nas, ki smo letos za vozičkom, drugo leto že na vozičku. Zato bodimo hvaležni, da lahko polepšamo kakšen trenutek našim stanovalcem in Bog bo dal, da bomo tudi mi v »svojem času« doživeli radost na vozičku v karavani ljubezni.

M. K.

STARANJE

Vem, prišla bo jesen
in tudi jaz bom starka.
(Morda pa me smrt vzame že prej).
O, da bi znala zoreti kot listje na drevju
in se ne bi prestrašila barv jeseni.
O, da bi znala pustiti, da mi lasje osivijo,
saj se za babice to spodobi.
Da se ne bi sramovala gubic obraza,
na katerem bo življenje zapisalo mojo lastno zgodbo.
O, da bi se znala pogledati v ogledalu
in čutiti hvaležnost za vse darovano.
Bog, daj, da bi v meni ostalo nekaj otroka
in malo šale, da bo življenje imelo prizvok smeha.
In da bi v grenkih trenutkih znala pojesti žlico medu
in reči, da je življenje kot skleda, polna meda.

Tadeja

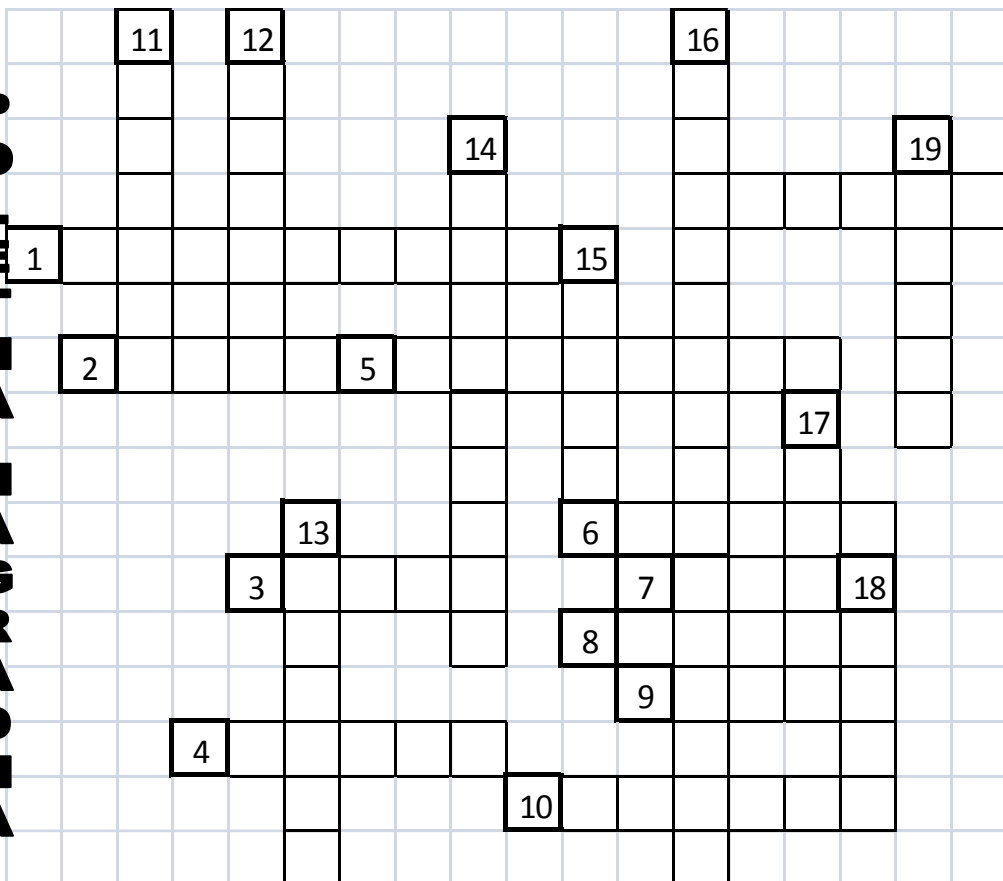
*Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28*

FRANC GOVEKAR

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

**P
O
L
E
T
N
A
N
A
G
R
A
D
N
A**

**K
R
I
Ž
A
N
K
A**

VODORAVNO:

1. ZDRAVNIK ZA ŽIVALI; 2. POGOSTO SLOVENSKO IME NA A;
3. POSODA ZA POKOJNIKOV PEPEL; 4. KOKOŠ IZVALI: _____;
5. ZNAČILNA SLOVENSKA SLADICA (PREKMURSKA); 6. SIMBOL ZA SV. DUHA; 7. ŽIVAL Z BODICAMI; 8. PRVI PAPEŽ IN APOSTOL;
9. OBLAZINJENO POHIŠTVO ZA SEDENJE ALI LEŽANJE;
10. ZIMZELENO DREVO NA KATEREM RASTEJO STORŽI.

NAVPIČNO:

11. BARVA SONCA; 12. ZNAČILNA SLOVENSKA ROŽA; 13. ŽIVAL Z DOLGIM VRATOM; 14. STARO IME ZA MESEC JULIJ; 15. ABRAHAMOVA ŽENA; 16. PRESIHAJOČE JEZERO; 17. JEZUSOV KRUŠNI OČE; 18. PTICA, KI ŽIVI NA VODI IN JE SELIVKA; 19. ŽIVAL, KI DAJE MLEKO.

REŠENO KRÍŽANKO ODDAJTE V NABIRALNIK PRI VHODU MARTA. ŽREBANJE BO ZADNJO SREDO V AVGUSTU.

AKTIVNOSTI V JULIJU in AVGUSTU

VSAK PONEDELJEK OB 9. uri: sprehod s stanovalci po različnih predelih Logatca. Vljudno vabljeni vsi, ki bi lahko pomagali peljati stanovalce;

VSAK TOREK ob 9. uri: telovadba zunaj;

VSAKO SREDO ob 9. uri: družabno - sladko dopoldne pred kozolcem ali pred Domom;

PONEDELJEK, 15. 8. 2011, ob 10. uri: sv. maša v cerkvi - Marijino vnebovzetje/**VELIKI ŠMAREN/;**

SOBOTA, 25. 8. 2012, ob 10. uri: srečanje s svojci;

PETEK, 31. 8. 2012, ob 13. 30 uri: praznovanje roj. dni stanovalcev;

PETEK ob 7. uri: telovadba v Domu Marije;

PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;

NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi.

počitnice

SMEJALNICA

- Dve odraščajoči deklici sta šli zvečer v kino. Tam zagledata svoje sošolke našminkane. Naslednji dan sta doma povedali mami. Mama je to strogo odklonila: »Veš kaj, jaz bom jutri pri verouku vprašala g. kaplana, če je res greh?« Gospod kaplan pa je odgovoril: »Šminkata se lahko, vendar samo po eni strani.«
- Gospod župnik je peljal otroke na kor pogledat orgle. Razlagal je o belih in črnih tipkah. Jure ga prekine in reče: »Jaz vem: bele so za poroko, črne pa za pogreb.«
- Žena že nekaj dni kašlja. Mož odločno reče: »Greva k zdravniku.« Ko pride iz ordinacije, jo vpraša: »Si dobila recept?« »Ja, sem. Tu piše: en teden v toplice, en teden v Kranjsko Goro in v jeseni krzneni plašč.«
- Jaka se je že šestič znašel pri sodniku za prekrške. Ko mu je sodnik dosodil mesec dni zapora, mu je še zabičal: »Da te več ne vidim tukaj!« »Hvala, meni bo zelo prav.«

Zapisala Frančiška Jakša

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.